

Arrest

nr. 114 535 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 27 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 5 januari 2009 een asielaanvraag in. Op 22 oktober 2009 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad weigerde haar beide statussen bij arrest nr. 38 806 van 16 februari 2010.

Zij diende op 15 februari 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag 9ter werd op 19 juli 2010 ontvankelijk verklaard. Diezelfde aanvraag

werd uiteindelijk op 27 mei 2013 ongegrond verklaard. Verzoekster werd hiervan op 19 juni 2013 in kennis gesteld. Het betreft de bestreden beslissing.

Verzoekster werd bevolen het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13quinquies van 4 juni 2013.

"In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard dd. 19/7/2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor SA, die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 15.5.2013 in gesloten omslag)"

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Enig middel genomen uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak en van de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden. Weerlegging van de thesis gevoerd door de Belgische Staat in zijn nota met opmerkingen

1. Wat de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemeen beginsel volgens het welke de administratieve autoriteit gehouden is te beslissen naar kennis genomen te hebben van al de elementen van de zaak. In overweging dat in zijn nota met opmerkingen de Belgische staat, ten eerste wenst bevestigen dat verzoekende partij geen enkel bewijs brengt wat de verzending van de briefwisseling gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 13 oktober 2011 waaraan een medisch getuigschrift van Dokter D. bijgevoegd was; Dat in dit opzicht, mijn verzoekster wenst te doen gelden dat ze, te gelegener tijd, per aangetekende zending gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, een medisch getuigschrift dat door Dr. D. opgesteld werd, overgemaakt heeft; Dat daar dit medische getuigschrift niet door tegenpartij bekeken werd, dit een schending vormt van het beginsel van goed bestuur, daar tegenpartij een element dat tot haar kennis gebracht werd door verzoekende partij, niet in overweging genomen heeft, voor de beslissing te nemen;

Dat dit element alleen, al de vernietiging van de bestreden akte rechtvaardigt; Dat het dus duidelijk bewezen is, dat tegenpartij de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd heeft en dat en dat zij in overtreding is met de beschikkingen van de middelen.

2. Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden. In overweging dat in zijn nota met opmerkingen de Belgische staat beschouwt dat het genomen middel, betreffend de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens niet in aanmerking genomen kon worden. Dat zodoende, mijn verzoekster wenst het feit te laten gelden dat er een risico bestaat van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de Mens; Dat dit artikel bepaalt dat niemand onderworpen mag worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen; Dat mijn verzoekster wenst doen gelden dat de betwiste

beslissing het medische getuigschrift dat door Dr. R. opgesteld werd, niet in overweging genomen heeft. Dat zodoende, tegenpartij het examen niet doorgevoerd heeft om na te onderzoeken indien, in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, mijn verzoekster zou mogen genieten van de zorgen die noodzakelijk zijn in haar gezondheidstoestand; Dat er dus schending is van de beschikkingen van de middelen, die dus de vernietiging van de beslissing die haar op 19 juni 2013 betekend werd, rechtvaardigt. Vraagt mijn verzoekster U, Dames en Heren, deze huidige memorie te ontvangen en in te willigen en de vernietiging uit te spreken van de beslissing die haar aanvraag om machtiging tot verblijf gegrond op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaart, beslissing die op 27 mei 2013 door tegenpartij genomen werd en aan mijn verzoekers op 19 juni 2013 betekend werd.”

2.2. In het enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur, het beginsel volgens hetwelk het bestuur gehouden is rekening te houden met alle elementen van de zaak en een schending van artikel 3 van het EVRM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Verzoekster betoogt in essentie dat haar aanvraag 9ter op 13 oktober 2011 per aangetekend schrijven, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, werd geactualiseerd met een medisch getuigschrift van Dr. D.

In het administratief dossier bevindt zich geen aangetekend schrijven van 13 oktober 2011, noch een medisch getuigschrift van Dr. D. De brieven en het medisch attest van 13 oktober 2011, gevoegd in bijlage bij huidig verzoekschrift, tonen niet aan dat deze effectief zijn verstuurd naar de verwerende partij en doen geen afbreuk aan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoekster brengt de schending van artikel 3 van het EVRM in verband met de kritiek dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met *“het medische getuigschrift dat door Dr. R. opgesteld werd”*.

De kritiek van verzoekster mist feitelijke grondslag aangezien uit het medisch advies van 15 mei 2013 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel rekening heeft gehouden met voornoemd getuigschrift:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.02.2010.

Door de betrokkene werd het volgende medisch getuigschrift voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Medisch getuigschrift d.d. 03/02/2010, opgesteld door dr. FR, psychiater.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 03/02/2010.

Uit een studie van het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt dat deze 33-jarige vrouw zich in februari 2010 met een majeure depressie en posttraumatische stress presenteerde.

De geconsulteerde psychiater, dr. R, maakte melding van een medicamenteuze behandeling met Mirtazapine (farmaceutische stof mirtazapine: een antidepressivum) en Alprazolam (farmaceutische stof alprazolam: een benzodiazepine die gebruikt wordt als anxiolyticum/een geneesmiddel dat angst en onrust vermindert). Hij attesteerde verder dat er met de lopende behandeling matige resultaten waren, dat de voorziene duur van de behandeling onbepaald was en dat psychotherapie en medicatie noodzakelijk waren.

We merken op dat we niet beschikken over bijkomende medische (psychiatrische) getuigschriften/verslagen met aanvullende informatie aangaande het doorgemaakte trauma dat aan de basis ligt van de beschreven posttraumatische stress (precieze aard/omstandige omschrijving van het onderliggende trauma + wanneer opgetreden). We beschikken ook niet over aanvullende psychiatrische

getuigschriften/verslagen met betrekking tot een lopende regelmatige psychiatrische opvolging en/of aangaande de verdere evolutie van het psychiatrisch toestandsbeeld onder behandeling na februari 2010. Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt alleszins ook niet dat in deze context een hospitalisatie psychiatrie noodzakelijk gebleken is, in verband met een eventuele reële suïcidedreiging of een eventuele psychotische decompensatie.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medisch getuigschrift blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. De aangehaalde psychiatrische problematiek wordt niet bevestigd door noodzakelijke beschermingsmaatregelen. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van een eventuele huidige lopende behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging töt verblijf in het Rijk op grand van genoemd Artikel."

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC